

นางผมหอม

นำเสนอเมื่อ : 13 ก.ค. 2552

นางผมหอม

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีพระราชองค์หนึ่งทรงพระนามว่า “ แสนคำ ” ปกครองเมืองวาปีมาเป็นเวลาหลายปี พระองค์มีพระมเหสีทรงพระนามว่า “ คำแมน ” ทั้งสองพระองค์อยู่ด้วยกันมาเป็นเวลานานแต่ก็ไม่มีรัชทายาทสืบราชบัลลังก์ ดังนั้นพระราชินีจึงทำพิธีบวงสรวงขอบุตรกับเทวดา

และก็นำประหลาดที่ว่า หลังจากประกอบพิธีแล้วพระราชินีก็ทรงพระครรภ์ และได้ให้กำเนิดธิดาพระนามว่า “ สีดา ” ครั้นมีวัยได้ 15 พรรษาเจ้าหญิงก็เติบโตมีพระสิริโฉมงามกว่าหญิงใดในปฐพี เมื่อถึงคราวที่นางจะได้พบเนื้อคู่ ก็ทำให้รู้สึกกระวนกระวายพระทัยจนกระทั่งต้องทูลขออนุญาตจากพระมารดาออกไปเที่ยวป่าเพื่อพักผ่อน

ขณะเดินเล่นอยู่อย่างเพลิดเพลินนั้น องค์หญิงและฝูงตามเสด็จก็มาพบยักษ์

ตนหนึ่งไล่จับไพร่พลกินเป็นอาหาร โชคดีที่องค์หญิงหนีมาได้และเข้าไปแอบอยู่ในโพรงไม้ต้นหนึ่ง หลังจากที่ยักษ์ไปแล้วองค์หญิงก็ออกตามหาไพร่พลแต่ก็ไม่พบ ดังนั้นพระนางจึงต้องเดินทางไปตามลำพังโดยไม่รู้จุดหมายปลายทาง เมื่อรู้สึกหิวกระหายก็วิ่งหนีจากรอยเท้าโคผู้ขึ้นด้อมแต่น้ำในนั้นกลับทำให้ออกแห้งมากขึ้นกว่าแต่ก่อนจึงหันไปวิ่งหนีจากรอยเท้าช้างขึ้นด้อม

ก็รู้สึกสดชื่นขึ้นและออกเดินทางไปตามลำพัง
และในที่สุดองค์หญิงก็สามารถเสด็จกลับพระนคร ด้วยความปลอดภัย

หลังจากการออกชมป่าได้ไม่นานเจ้าหญิงก็ทรงครรภ์
โดยที่ไม่ได้รวมหลับนอนกับชายใดเลย พระราชา
พยายามซักไซ้เอาความจริงแต่ก็ไม่ได้ความอะไร
เพราะองค์หญิงเองก็ไม่ทราบเหมือนกันว่านางทรงครรภ์ขึ้นได้อย่างไร
เมื่อครบกำหนด 10 เดือน
นางก็ประสูติพระธิดาแฝดองค์โตมีนามว่า “ นางम्मหอม ”
” สวณองค์เล็กมีนามว่า “ นางลุน ”
เมื่อพระธิดาททั้งสองเจริญวัยขึ้นก็มีพระสิริโฉมงามเช่นเดียวกับ
พระมารดา อยู่มาวันหนึ่ง
พระธิดาททั้งสองคิดถึงพระบิดาซึ่งทั้งสองก็ไม่เคยเห็น
ดังนั้นทั้งคู่จึงตัดสินใจออกตามหาผู้เป็นบิดาในป่า

หลังจากเดินป่าอยู่เป็นเวลาหลายวันแล้ว
พระธิดาฝาแฝดก็มาพบ
พญาชางดูรายเชื้อกู่หนึ่งต้องการจะทำร้ายทั้งสองพระองค์
ดังนั้นทั้งคู่จึงต้องอ่อนวอนขอชีวิต
และบอกจุดประสงค์ของการเดินทางมาในบริเวณนี้
พญาชางเกิดสงสัยว่าฝาแฝดคู่นี้อาจจะเป็นบุตรสาวของตน
จึงตั้งอุธินานว่า
เฉพาะผู้ที่เป็นทายาทของตนเท่านั้นจึงจะสามารถปีนงาขึ้นมานั่งบน
หลังของตนได้
จบคำอุธินานก็ปรากฏว่าเฉพาะนางम्मหอมเท่านั้นที่สามารถปีนขึ้นไป
ไปได้ สวณนางลุนตกลงมาเสียชีวิตทันที
พญาชางสารจึงนำนางम्मหอมไปยังที่อยู่ของตน
และเลี้ยงดูนางอย่างลูกสาวของตน

นางम्मหอมใช้ชีวิตอยู่ 5 ปี
ภายใต้การดูแลของพญาชางผู้เป็นบิดา เมื่ออายุครบ 20 ปี
ก็นึกอยากจะได้พบปะผู้คนบาง

ดังนั้นนางจึงนำผมของนางซึ่งมีกลิ่นหอมใส่ลงในผอบ
พร้อมทั้งจารึกขอความชักชวนให้ผู้ที่เกิดมาเป็นเนื้อคู่ของนางได้พ
บบางแลวก็ลอยผอบนั้นลงในแม่น้ำ

ผอบนั้นก็ลอยไปตามน้ำจนถึงเมืองรัตนาแต่ก็ไม่มีใครสามารถจะห
ยิบขึ้นมาได้เพราะผอบลอยหนีไปอย่างรวดเร็ว
ชาวการพบผอบประหลาดไปถึงพระกรรณของพระเจ้าแพงคำและ
พระองค์ก็สามารถหยิบผอบขึ้นมา
พร้อมทั้งได้อ่านขอความที่จารึกพร้อมด้ากลิ่นหอมของเส้นผม
พระองค์มีพระทัยเสนาหาในเงาของเส้นผมนั้นทันที
และทรงตัดสินพระทัยออกตามหานางผมหอม

ครั้นเสด็จมาถึงต้นแม่น้ำพระองค์ก็พบรอยเส้นผมตกอยู่ก็ทรงทรา
บ
ทันทีว่าเสด็จมาถูกทางแล้วจึงแอบซ่อนและรอเวลาที่นางผมหอม
ออกมาอาบน้ำในแม่น้ำ
ทันทีที่เห็นนางพระองค์ก็เปิดเผยตนเองทั้งคุกตกลุมรักตั้งแต่แรก
พบและแอบอยู่ด้วยกันฉันสามีภรรยาโดยไม่ยอมบอกให้พญาชาง
ผู้เป็นบิดาทราบ
ถึงแม้ว่าพญาชางจะมีความสงสัยในตัวลูกสาวเพราะได้กลิ่นมนุษย์
แต่ลูกสาวก็ไม่ยอมบอกความจริง

หลังจากแอบอยู่ด้วยกัน 3 ปีแล้ว
ทั้งคู่ก็ตัดสินใจต่อสูความจริงและ
บอกให้พญาชางทราบพร้อมทั้งขอขมา
พญาชางรู้สึกเสียใจที่ลูกสาวไม่ยอมบอกให้ตนทราบเลย
และล้มเจ็บลงหลังจากทราบอีกว่าลูกสาวกำลังจะจากไปเพื่อใช้ชีวิต
ต่ออยู่กับผู้เป็นสามีของนาง
ก่อนสิ้นลมหายใจพญาชางได้อบรมสั่งสอนให้ลูกสาวเป็นภรรยาที่
ดี และทำหน้าที่ภรรยาให้สมบูรณ์

แล้วก็สิ้นลมหายใจในขณะที่มีน้ำตาคลอ
ทั้งความรู้สึกสลดใจและกราบลาเป็นครั้งสุดท้าย
บัดนั้นเองนางข้างหนึ่งของพญาซางก็กลับกลายเป็นเรือ
สวนอีกข้างหนึ่งก็กลับกลายเป็นพาย
พระเจ้าแพ่งคำจึงนำนางम्मหอมขึ้นเรือแล้วพายไปสู่พระนครของ
พระองค์
หลังจากเสด็จมาถึงพระองค์ก็ทรงแต่งตั้งนางम्मหอมเป็นพรมเหสี
ของพระองค์
แลงทั้งสองพระองค์ก็ปกครองเมืองรัตนอย่างมีความสุขตลอดมา